

a hamis tanúkat. Sokat elmond,
ez a jelenet az akkori texasiakról – bár
azóta megváltozott a világ, van, ami
a régi időkből mégis megmarad.

Deák Botond

A senkiföldjén

Éjszaka örülten rohannak a hajók, észbontó
sebesen, már áthatolhatatlan a sötétség, én mégis
tudom, hogy egyedül vagyok, és a szárazföld felé
tartok, beszélhetnék sokkal rövidebben is, de ha
belekezek, nehéz abbahagyni!; egyébként nem tilos
a képviselőt lefizetni dD., különben éheznének ugyebár
a senkiföldjén; nemsokára vége, minek ilyenkor egy
halott, akár egyetlen halott is?, mi választjuk a létet?, illünk-e
a korba, amibe születünk?; és itt van az eukleidészi axióma,
hogy ugyanazon dologgal egyenlő dolgok egymással is egyenlőek!,
evidens, egyenlőség, egyensúly, igazság!; dD., mindenki a saját
keresztjét cipeli, és hagyjuk őket békén, úgy könnyebb lesz mindenkinek!

Dermed a víz a páfránylevelél alatt, dermed a szád a
csókók sűrű bokra alatt; elvágta a torkát, és megcsonkították,
a szerelemharangért!; gyöngéd bolond vagyok, nem viszi a
kofferem, dD.?; maga egy igazi Amazon, sértés lenne!, és távoltartási
végzést akarnak az öltöny végett; egyszer férjhez akarok menni,
az anyukám kedvéért; távolba vész, pedig belép a szobába, és itt van
a körben; lennél a menyasszonyom?; a gyilkosság miatt?, most
visszarévedve szenvedélyemre, mintha vak lettem volna, ki
nem fél a sötétől?, tudni akarom, mi történt!, tudni akarom, hogy
gyors volt-e?; félek attól, mit akarok!; ha tovább gyönyörködöm
benned, már nem lehetek többé zsarú.

A részletek

A rondáknak nincs pihenés!, tudja mit, dD.,
tartson velünk, hátha elkél a segítség, sok minden
változott, mióta nem itt él!; még mindig el kell kapni őt?;
igen; akkor nem sok minden változott, ismeri igaz?; nem;
de ő biztosan ismerte, ezért húzott zacskót a fejére, de úgy

gondolta, az élet túl rövid; hát az!, ehhez mit szól, már rohad;
ha az ember szerencsés, nem szokik hozzá; maga hisz Istenben?;
ha napfelkeltét, villámlást vagy harmatcseppet látok, akkor igen,
de ha ilyet, akkor azt gondolom, már rég leszarja!, de ez nekem
már élethosszig tart, hozzám tapadnak, tartozom nekik, az
órangyalukká válok!, s az ördög a részletekben rejlik, a részletek
buktatják le őket!; hadd kérdezzek valamit, miért csinálja?; mert múlt
lesz a jövő, a jövő lesz a múlt, múlt lesz a jövő, jövő lesz a múlt;
tudja sokban hasonlítunk, egy másik életben barátok lennénk; az
ördög a részletekben rejlik, ugye, mint...

A sehonnaiakhoz

„Mindig hidd, hogy utolsó már
ez a fölragyogó fény,
minden nem várt perc gyönyörűbb,
mint az, amit adtak.
És ha nevetni akarsz, nézz rám,
hájásra, kopaszra: már
Epicurosz csürhéjét gyarapítja barátod!”
(Hannibal Lecter, Horatiustól)

A kaparófelület alatt rejtőzik az ember,
mit akarsz még tőle?; hogy féltékeny
legyen, és/vagy hűséges, vagy hűtlen legyen,
magam sem tudom, dD., olyan ez, mint
a hölgy a moziban, míg a *Casablancát* nézi
én féltve őrzöm, ő hanyag,
ő heves, én nyugodt, de ő fél, míg én élek;
csendben vagy, mint a film, ahol izgatott
főszereplőként újra ott leszünk;
én csend, ő zaj; ő nyugodt, én zaklatott;
ő mindenkié, én az övé, ezért nem lehetünk
egymásé; a szerelem illúziója hasonló, majd'
ugyanolyan, legbelsőbb félelem; épp oly tiltott,
mint amilyen törekeny, nem akarok mindenkit
megmenteni, csak téged, te előkapart!